

Disertace představuje analýzu diskursu Rudého práva, konkrétně diskursu majetkových restitucí v průběhu prvního roku po revoluci 1989. Autorka se při studiu diskursivních praktik i mimo-diskursivní sociální praxe komunistického, resp. levicového, listu inspirovala přístupy a metodou kritické diskursivní analýzy. Analyzuje novinové texty i sociální kontexty, ve kterých byly texty-články produkovány z hlediska operací symbolické moci jako kontroly. Autorka rekonstruuje instituční a organizační transformaci či přerod deníku Rudé právo, jehož sociální pozice a identita se během roku 1990 radikálně změnila z tiskového orgánu a vlastnictví Komunistické strany v soukromý levicově orientovaný zpravodajský deník.

Autorka propojuje diskursivní, narativní a rekursivní rámcovou analýzu tisku s teorií spravedlnostního rámcování Boltanskiho a Thévenota a s teorií retrospektivní přechodové spravedlnosti jako součástí studia politiky paměti. Disertace rekonstruuje restituční diskurs od jeho zrodu, od nastolení restituční, resp. reprivatizační agendy, až do konce "roku nula" – 1990. Sleduje diskurs restitucí i v širším kontextu dalších relevantních diskursů jako je diskurs tržní reformy a ekonomické transformace.

Privatizační ideologie se v roce 1990 ve veřejném diskursu stala jádrem "přerodových mýtů". Levicová komunistická privatizační ideologie, kterou reprezentovalo Rudé právo a jeho argumentace ve prospěch ekonomické reformy byla v hlavních rysech podobná Klausově vítězné neo/liberální "pravicové" ideologii radikální tržní reformy. Současně tato privatizační ideologie sloužila k podryvání spravedlnosti a delegitimizaci majetkových restitucí jako způsobu re/privatizace, po kterém volal "vox populi".